

Til rette vedkommende!

Her er nogle tanker, som jeg ikke har kunne undgå at reflektere over, tage stilling til under denne konflikt omhandlende OK08.

Jeg arbejder som pædagoger på Frederiksberg, og er derfor en af de strejkende. Der har været mange debatter om, hvorfor vi strejker, hvorfor vi overhovedet bare skal have mere løn, da vi jo bare "passer" børn.

Jeg er uddannet for 6 år siden, og arbejdsbyrden er steget drastisk siden da, da regering og kommuner pålægger os flere og flere ting. For 6 år siden fandtes læreplaner ikke, vi skulle ikke dokumentere i samme omfang, sprogscreening, samt desværre ses en tendens til at børnenes alsidige personlige, sociale, motoriske, fysiske, følelsesmæssige og sproglige kompetencer er faldet, så der skal der sættes mere ind end førhen. Samt der på de 6 år også er sket nedskæringer af personale, men til gengæld også en merindskrivning af børn.

Med alle de opgaver vi er pålagt af kommune og regering, gør det det nogle gange svært at nå det hele. Og at skulle nå det hele, uden at have fået ret meget mere i løn sammenlignet med den øgede arbejdsbyrde, er sgu bare urimeligt. Desværre mister flere og flere gejsten, da de ikke føler sig anerkendt, og da slet ikke, når de kigger på deres lønseddel, og det er sgu ikke specielt udviklende for faget.

En af mine opgaver som pædagog, er at varetage disse opgaver. Det er at sprogteste børnene, guide og støtte dem i deres udvikling, både dem med den normale, men også dem med den skæve (som der som sagt bliver flere og flere). Der skal laves læreplaner, forberedes samtaler og (sjovt nok) afholdes samtaler, der skal dokumenteres alt fra små til større ting i dagligdagen, der skal udfyldes papirer og sendes om til kommunen (deres kontrol - ja som heller ikke var der, da jeg valgte dette job). Vi var flere pædagoger og færre børn, da jeg valgte faget.

Har haft børn i børnehaven, der kom direkte fra en dagpleje. Disse børn var dem, der havde det sværest med at danne sociale relationer, i det hele taget svært ved at begå sig i det sociale samspil. Sprogligt var de heller ikke lige så nuanceret, som de børn der kom fra vuggestuen. Og dette er ikke ment nedladende overfor dagplejerne, men de har bare ikke samme faglige uddannelse bag sig, som vi har.

Derudover har vi forældre, der forventer at vi ved hvor barnets sutter er i, trods han har 4 andre hængende, deres strømper som de nogle gange tager af i leg. Og ærligt jeg aner ikke hvor de ting er, slet ikke når der ikke er navn i/ved. Forældre, der gentagne gange skal mindes om aflevering af en eller anden seddel, eller give svar på et eller andet. Undskyld, men jeg er ikke barnepike for forældrene. Skynder mig lige at indskyde, at ikke alle forældre er sådan. Pointen er bare, at vi også bliver krævet meget af forældrene, og ovennævnte synes jeg sgu er lidt la la, kom igen, lad os koncentrere os om hvad der er vigtigt i børnenes hverdag.

Og forældrene ved godt, at pædagogtimerne bliver skåret væk, og at der er en merindskrivning, for der

er lige så stor utilfredshed derfra.

Så ja, jeg mener faktisk, at vi kunne forvente en opbakning i konflikten. Ja den drejer sig om højere løn til os, men den drejer sig også om at sikre faget på længere sigt, til den dag i forældre evt. bliver bedsteforældre, og dermed også sikre kvaliteten i daginstitutionerne.

Vi arbejder også med den anerkendende relation hos os, med at alle parter kommer ud af en konflikt med værdigheden i behold. Vi viser/fortæller barnet, at vi har forstået dets følelser, intention, "state of mind"/humør, men at vi i nogle tilfælde ved bedre, men barnet føler sig ikke kørt over ende, andre tilfælde ved de selv bedst fx om de vil lege med biler eller dukker, har lyst til makrel eller sommersalat på maden.

Når børn (i vuggestuen) umotiveret går hen og slår, skubber, sparker eller bare tager legetøjet fra de andre, kan det handle om forskellige ting.

- barnet bliver i hverdagen ikke set
  - der er rod på hjemmefronten
  - barnet har svært ved den sociale kontakt
  - barnet er bagud sprogligt
- etc.

Og det her vi skal arbejde anerkendende, og ikke bare skælde barnet ud. Vi skal guide og hjælpe barnet til andre løsningsformer, til mere hensigtsmæssige måder at kontakte de andre børn på, støtte barnet og sætte ind over for det sociale samt dets sproglige udvikling.

Vi har rytmik med børnene end gang om ugen, hvor vi har aldersopdelt dem, for netop at kunne målrette indsatsen. I rytmikken ligger åbenlyst den motoriske udvikling, hvor ligger barnet, skal der målrettes noget specifikt ift. et enkelt barn. Men også her ser vi hvordan det sociale samspil er for både gruppen og det enkelte barn, og igen vi kan målrette rytmikken efter nogle sociale tiltag, og det samme gør sig gældende med sproget.

Når vi har fingermaling, leger med ler, tegner, leger med perler osv. er det jo heller ikke bare for hyggens skyld, det er her vi kan iagttage hvordan barnets finmotoriske udvikling er, samt barnets koncentration.

Jeg kan godt både se og forstå, at det skaber problemer for forældrene i hverdagen ift. de ikke kan sende deres barn regelmæssigt i daginstitution. Men stadig vælger jeg/vi at kæmpe videre for bedre løn og igen for at sikre fagets fremtid, og dermed også kvaliteten (blev vist en gentagelse).

Jeg har hørt fra flere nu, at der var en regnefejl i 1996, som skulle være blevet godtgjort under OK08. Hvis det er rigtig, hvad er så den reelle lønstigning, vi fik med det afkastede forlig? For umiddelbart må nogle af de 12,8% jo så være noget de skyldte os i forvejen, dvs. den reelle lønstigning så ikke er på 12,8% men under. Eller hvad?

Derudover mener jeg at selve uddannelsen skal dokumenteres bedre. Oveni vil jeg så også gerne indskyde, at seminarierne skal være mere kritiske ift. hvem de spytter ud efter 3½ år. Har oplevet pædagoger, der godt kan se at barnet måske ikke lige helt er med udviklingen. Men at handle på det, er nogen gange en by i Rusland for dem.

Skynder mig også lige at sige, at jeg heldigvis har mødt et flertal af dem, der kan finde ud af at handle og er meget dygtige faglige. Problemet er, at seminarierne får penge for, hver studerende de spytter ud. Så der er lige pludselig gået økonomi i det, i stedet for faglighed, og det finder jeg yderst bekymrende.

Så i bund og grund, er arbejdsbyrden blevet forøget væsentligt, pædagogerne færre og børnene flere. Kommunerne og regeringer har pålagt os disse arbejdsopgaver, men hvordan kan det så være fair at i takt med flere opgaver, skal der pludselig være færre personale og flere børn, og ingen væsentlig lønstigning.

Hvis jeg skal have løn for det jeg laver i hverdagen, og sammenligner med for bare 6 år siden, så skal jeg enten have væsentligt mere i løn, eller bare lade være udføre det job jeg er ansat til.

Til sidst, må jeg også lige kommentere på de bebudede kommunebesparelser, som endnu en gang rammer det daginstitutioner og SFO'er. Så er det ud over min fatteevne igen, at spare på et område, som allerede er blevet ramt af op til flere sparerunder. Det er faktisk umuligt at plukke hår af en skaldet mand.

Det der sker, det vil være at daginstitutioner og SFO'er ikke vil have mulighed for at støtte og guide børnene igennem deres naturlige udvikling, dvs. der kan ske fejludvikling, set i lyset af, at der simpelthen ikke bliver tid til at tage sig seriøst af det enkelte barn.

Der vil blive en skævfordeling. De ressourcestærke, vil blive stærkere, og de resourcesvage vil blive svagere.

Det pædagogiske arbejde vil blive sat fuldstændig i baggrunden, og vil ikke kunne udføres til fulde.

Jeg har under denne konflikt hørt mange snakke om, at privatisere det hele, da så kan vi få vores højere lønninger. Tanken har da som sådan tiltalt mig, for så ville jeg med den fortjente løn også udføre mit arbejde til fulde, og ydermere jeg ville være i stand til at beholde gejsten og have hjertet med i det.

Desværre må jeg også tale i mod det, da det igen vil give skævdelingen. Da det private er dyrere, dvs. alle vil ikke have råd til det, det vil kun være de ressourcestærke. De vil så til gengæld også få nogle pædagoger, som gider deres job, brænder for det, og som vil have tiden til at udføre deres arbejde ordentlig. Det i sig selv, lyder jo ganske fortræffeligt.

Men hvad så med dem, der ikke har råd? De må være henvist til de få kommunale, der er tilbage. Dvs. de resourcesvage vil tabe rigtigt meget, da der kun yderligere vil blive resourcesvage. De vil ikke få samme mulighed som de ressourcestærke. Ergo vi fastholder de hhv., ressourcestærke og –svage i deres roller, uden mulighed for at bryde ud af rammerne, uden mulighed for at bryde den sociale arv.

Vi skaber hermed det elitære samfund, med "stræberne" og perfektionisterne forrest, hvilket vil se rigtig godt ud udadtil. Men hvis man kigger under, findes det er råddent æble, det er alle de der er uden for den eliten, da de her resourcesvage. Hvem skal tage sig af dem? Hvor blev menneskeligheden og solidariteten af????

Rikke S. Jensen (20684668)